

PREDKOVIA L'ALLE

MAJKA DANIHELOVÁ

VENUS
PRES

PREDKOVIA
L'AILE

MAJKA DANIHELOVÁ

Majka Danihelová: Predkovia ľalie
Tretia časť série Dedička
Vydanie prvé
Copyright © 2025 Majka Danihelová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2025 ako svoju 30. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-21-3
ISBN PDF: 978-80-69085-22-0
ISBN EPUB: 978-80-69085-23-7
ISBN MOBI: 978-80-69085-24-4

VENUPRESS
Bratislava 2025

UPOZORNENIE

Tento príbeh nie je vhodný pre maloletých čitateľov, lebo obsahuje vulgarizmy, explicitné sexuálne scény, násilie, prvky sebapoškodzovania aj motívy vražd, únosu, prostitúcie a detskej prostitúcie, znásilnenia a psychických ochorení.

Vekové odporúčanie:
Pre čitateľov starších ako 18 rokov

Život ťa zlomí, len ak mu to dovoľíš.

Levandul'ové pole sa ponorí do šera. Zatienim si rukou oči a vzhliadnem na oblohu, ktorej dominuje obrovský mesiac obkolesený čiernym prstencom. Ten výrazne pulzuje, časť z neho akoby sa vpíjala do sivastého povrchu a vyplňala krátery. Pulzovanie pokrýva krajinu temnotou, keď vtom okolo mňa vybuchne žiara. Len čo záblesk zmizne, stratí sa i mesiac s prstencom a pole pôsobí opäť normálne.

Vykročím, zatiaľ čo sa mi fialové kvietky obtierajú o prsty, a zhlboka vdychujem ich upokojujúcu vôňu. Na horizonte sa črtá náš dom, a to ma zaujme natoľko, že neprirodzený výjav na oblohe pustím z mysle. Dom ma k sebe ťahá, chce, aby som doň vstúpila.

Výjdem po schodoch na terasu. Obraz plameňov siahajúcich k nebu a rozbíjajúcich sa okien nahradí majestátnosť budovy, ktorá by naďalej stála v skutočnom svete, keby ju Alfred nedal zbúrať. Nepochybne mu pripomínala, akých krívd sa dopustil. Nikto nechce denne čeliť svojim temným tajomstvám.

Dvere zavízgajú, keď vstúpim na chodbu. Na podlahe sa natáhuje lúč svetla, čo sem prechádza cez okno. Rustikálne komody na sebe nenesú jedinú smietku prachu, vo vázach si hovejú kyticky levandúl', zviazané stuhami.

Obklopuje ma ticho. Nie však mŕtvoločné ticho, aké by som očakávala od miesta presýteného smrťou. Pôsobí hrejivo, spriaznene. Je to pre mňa veľkou útechou, že skrz domov sa môžem spojiť s rodičmi.

Žalúdok mi poskočí, keď sa spoza schodiska ozve buchot. V radostnom očakávaní pobehnem a tam, pred dverami do pivnice, ma zarazí ľalia položená na zemi. Je to také nezvyčajné, že na okamih zabudnem, prečo som sa ponáhľala, a zdvihnem krehký kvet. Lupienok po lupienku sa mi rozpadne v dlani na prach.

V pivnici čosi zabúcha. Oprášim si ruky a zídem do otrovej pracovne. Srdce mi vynechá úder, keď ho uvidím sedieť skrčeného pri stole.

Pošúcham si oči. „Ocko?“ Muž stuhne a vystrie sa. „Si to ty?“

Obráti sa. „Ahoj, kuriatko.“ Hánkami si na výraznom nose popraví okuliare, za ktorými sa skrývajú sivé oči, orámované hustými riasami. Mama vždy hovorievala, aká je rada, že som nos zdedila po nej. Ten môj je drobný, zaguľatený na špičke, zatiaľ čo ockov vystupuje v ostrom uhle. Dominuje jeho tvári. „Tak si napokon prišla.“

„Žiješ,“ šepnem hlúpo, aj keď viem, že je to zbožné prianie. Som prirastená k podlahe a nechápem, či sa so mnou zahráva myseľ, alebo sa nado mnou zľutovala realita.

Nie... zázraky sa mi nestávajú.

Je to duch? Spomienka? Ilúzia či azda moja neschopnosť spracovať smrť?

„Nie, nežijem.“ Smutne sa pousmeje a otrie si dlane o nohavice. „Dlho sme na teba čakali.“

„Čakali?“

Obdarí ma nenápadným úsmevom, ktorý som na jeho tvári jakživ nevidela, a na stoličke sa otočí k stolu. Nepôsobí na mňa ako nadšený, excentrický vedec. Sála z neho múdrosť a rozvaha, pokoj, ktorý obaľuje i mňa a pomáha mi uvoľnenejšie dýchať. „Pod’ sa pozrieť, kuriatko.“ Keď váham, ozve sa naliehavejšie: „Pod’, odkry, čo bolo zabudnuté. Musíš otvoriť myseľ a napojiť sa na vlákna sveta.“

Jeho slová nedávajú zmysel, no zároveň znejú povedome, ako keby sme tento rozhovor už raz viedli. Ako keby som už raz so zatajeným dychom kráčala k stolu, tušiac, že to, čo mi ukáže, ma poznačí.

Zostanem stáť po jeho boku.

Keďže stolička, na ktorej sedí, je nízka, prevyšujem ho o hlavu.

Prepletie si prsty na stole. „Prvky sveta sú spojené do sily, ktorá nás vedie i formuje. Máš dar tú silu vidieť a manipulovať ňou.“

Zježia sa mi jemné vlásky na zátylku a na chrbte ma zamrazí. Na stole spočíva ten zvláštny artefakt zo skrinky, ktorú mi dal po ockovi Zafirový princ. Je to kovový kus v tvare trojuholníka so zaoblenou treťou stranou, ten, ktorý som potrela krvou a zovrela v dlani. Zapadá do kruhového celku, o čom svedčia i useknuté symboly po krajoch. V jeho strede vystupuje rytina dvoch znakov nekonečna prepletených do kvetiny.

Podľa veľkosti a šírky súdim, že kusov je minimálne šesť. Jeden sa nachádza u mňa, ďalší, ten, ktorého fotku má Alfred v pracovni, bol v Blueoak Lab, kde z neho Medzinárodná organizácia záhad (MOZ) vyrábala nový druh energie pod záštitou tajného projektu Ofélia, a tretí úlomok prehltla moja mama, aspoň podľa nejasnej spomienky, no kam sa podel potom, netuším.

Ukážem prstom na kovový kúsok. „Prečo sa cítim pri tomto tu zvláštne? Čo to je?“

„Ste zladení a podvedome ho vnímaš. Si pravý potomok, ale brána tvojej mysle zostáva uzavretá. Preto neovládaš vlákna sveta.“

„Ocko,“ zamrčím, pripadám si ako neposedné decko, čo nechápe reč dospelých. „Vysvetli mi to jasnejšie.“

Nasadí si rukavicu a zdvihne úlomok. Podá mi ho. „Rozumieš tomu, čo ti hovorím, ibaže zo strachu nás odmietaš. Ale my sme nezavraždili tvoju rodinu. Spôsobila to chamtivosť, s ktorou sme nepočítali. Nie všetky dary sú dary. Stalo sa z nich prekliatie.“ Jeho hlas znie podivne. Vážnejšie,

ostrejšie a s každým slovom sa prehlbuje, akoby cezeň presakoval hlas inej osoby. „Nežišla si z cesty ako mnohí pred tebou, zostala si s nami spojená na správnej úrovni.“

Aj keď je to sekunda, v sivých očiach sa zablyсне modrasté svetlo. Ustúpim. „Ty nie si ocko.“ Viem to zrazu s takou istotou, ako viem i to, že tráva je zelená. Od začiatku mi na ňom niečo nesedelo, no tie odchýlky som si nepripúšťala.

Steny pivnice sa zachvejú, všetko sa rozostří.

„Nie som.“ Postava na stoličke sedí vyrovnané bez toho, aby reagovala na mihotajúce sa steny. „Dúfali sme, že to pre teba bude príjemnejšie, keď uvidíš známú tvár.“

Opriem sa o stôl. Príliš sa mi trasú kolená. „Kto si?“

„Nezáleží na tom, kto som. Záleží na tom, kto si ty.“ Opäť mi ponúkne úlomok. „Ak neotvoríš myseľ, neobjavíš pravdu a nezískaš naspäť, čo si stratila.“

„Otvorím ju, ak mi odpovieš,“ snažím sa nepozerať na artefakt. Čím je bližšie pri mne, o to napätejší mám chrbát. „Je to, čo mi núkaš, technológia z MOZ? Ukradol ju odtiaľ môj otec, keď s Alfredom ušli zo základne?“

Muž, ktorý vyzerá ako môj otec, ale nie je ním, nakloní hlavu, akoby rozmýšľal, prečo sa pýtam práve toto. „Musel to urobiť.“

„Prečo?“

„Aby sa nerozpadol svet.“ Ruku s úlomkom mi posunie pod nos. „Tvoja myseľ je brána. *Otvor ju.*“ Druhá veta v sebe skrýva nástojčivosť, i keď ju vysloví pokojne.

Úlomok mu spočíva v dlani, pozerám naň tak dlho, až ma pichne v hlave. Obliznem si pery a zdvihnem prsty. Tesne predtým, než sa ho dotknem, sa okolo mňa roznesie šepot. Stiahnem ruku. Šepot ustane.

„To je v poriadku. Neboj sa.“

Tvrdohlavo sa mu pozriem do očí. „Nechcem, aby si vyzeral ako môj otec.“

Opäť nakloní hlavu. „Je ti to nepríjemné?“

„Nepatrí sa kradnúť tváre zosnulým.“ Neviem, prečo to poviem. Znie to absurdne.

„Chápem. Už nikdy nás neuvidíš v tejto podobe.“

Vezmem si úlomok.

Exploduje vo mne bolesť a všetko zbelie. Kričím, plačem a mávam rukami, ale súčasne sa mi zdá, že som uväznená v hustej bielobe a moje telo neexistuje. Som všade a nikde.

Úlomok mi po strate rovnováhy vypadne, čo preruší ten odporný stav. Padnem na kolená a rozkašlem sa. Napína ma, z úst mi kvapkajú sliny na podlahu. Pridržam sa na predlaktiach.

Napokon sa posadím na päty a upriem na muža uslžené očí. „Čo to...“ slová mi zamrú na perách.

Zmätená sa rozhliadnem. Pivnicu vyplňa sieť striebnistých pavučín. Prepájajú sa krížom-krážom, prichytené na rôzne predmety, strop, steny či malé okno. Dve pavučinky spájajú otočnú stoličku so zábradlím. Kľžu vzduchom blízko mňa.

Vystriem ruku k tej, ktorá za nimi kolmo smeruje zo stropu k zemi. Chladné prsty muža s ockovou tvárou mi stisnú zápästie. „Nechytaj ich. Sú krehké aj tu. Nemusela by si sa prebudiť.“

Stiahnem ruku do lona a skrčím ju v päť. „Vlákna sveta,“ pochopím.

Slabo sa usmeje. „Spájajú všetko živé so živým či neživým s neživým a výnimočne živé s neživým. Je z nich utkaný svet. Ak otvoríš myseľ, ukážu sa ti. So živými sa však neradno zahrávať. Keby si ich zničila, porušíš svoju esenciu. Musíš použiť neživé.“

Jeho formulácia ma znepokojí. „Musím?“

V očiach mu preskočia modré iskričky. „Prelom vlákna-
mi zdroj. Nepoškod' jednotlivé časti, malo by to katastrofál-
ny dosah, zničiť ho treba ucelený. Naprav za nás, čo sa po-
kazilo.“

Ťukne ma prstom do čela, a keď sa pri jeho prekvapivej
sile prevalím, pred nárazom do dlážky sa pivnica rozplynie.

PROLÓG

Predtým

Alfred sa poobzeral po kaviarni. Náznak jeho nervozity sa dal pozorovať na nepatrnom šúchaní palca o ukazovák.

Zavolať ich sem, musel to skúsiť, aby uviedol veci na správnu mieru. Predtým sa situácia vyhrotila a nemohli sa pohovárať. Gregoryho sestra bola tvrdohlavejšia ako jej brat a podľa toho, čo v Timbletone v posledných mesiacoch povyvádzala bez toho, aby si to Alfred uvedomil, sa zdala aj prefíkanejšia, preto sa obával, že neprídu.

Alfred to mal zaraziť skôr. Podcenil Hallie i osobu, ktorá stála za ňou. Plánoval ich divadielko s Violet Ironsovou hrať dovtedy, kým mu neodovzdajú vzácny artefakt. Lenže nezískal to, čo potreboval, a nepomohol ani Gregoryho dcére.

Idalaine sa zahrávala s MOZ tak ľahkovážne, že keby neboli v stávke životy a Hallino bezpečie, dobre by sa na tom bavil a zo zákulisia by sledoval jej ďalšie kroky.

Gregoryho rodina, aj keď Alfredovi pridávala vrásky, ho fascinovala. Hallie bola rovnako neuveriteľná ako Idalaine. Mala sebavedomie, čaro a odvahu, ktoré pobláznili i jeho deti. Možno z Violet podvedome cítili staré puto, preto ich

to k nej ťahalo. Nepredvídal, aká charizmatická žena sa vyklúje z Gregoryho *kuriatka*. Tak veľmi sa zmenila, že ani on ju najprv nespoznal napriek tomu, že ho jej oči znepokojovali už po prvom stretnutí na branči. Tie oči sa mu zjavovali v snoch, až ho myseľ priviedla k jasným záverom. Čím častejšie ju stretával, o to intenzívnejšie vnímal podobnosť s Gregorym a Pearl. Prekvapilo ho, že Logan bol natoľko pozorný, až odhalil jej identitu. Bol do nej zamilovaný a láska býva väčšinou slepá aj hluchá v konfrontácii s pravdou.

Alfred zovrel päť na stole, keď si vybavil, čoho sa dopustila Adaline. Jeho jediná princezná a zároveň najväčší bolehlav.

Alfred sa cítil previnilo za to, ako ju pokarhal, ale musel. Takmer zavraždila Hallie. Prehnane ju rozmaznával, čím spôsobil viac škody ako úžitku. Usúdila, že si bezočivo môže robiť, čo sa jej zapáči bez uvažovania nad tým, aké to bude mať následky pre ich rodinu. Unavovalo ho po nej zametať. Z veľkej časti vinil sám seba. Pochyboval, že pokarhaním napraví jej charakter.

Z úvah ho vytrhlo cinkanie zvončeka nad dverami.

Vystrel sa a odpil si z kávy. Na mramorovej podlahe sa ozvalo pravidelné klopanie opätkov. Neobzrel sa, ďalej pil teplý nápoj. Pozval ich do tejto kaviarne, lebo má rád ich kávu z čerstvo pomletých kolumbijských zŕn. Stôl zakryl tieň a ovanul ho parfum skombinovaný so zápachom kamilkových cigariet. Idalaine. Chvíľu stála oproti nemu, ale nezdvihol k nej oči. Načúval, či nevojde druhá osoba, ktorú pozval.

Žena odtiahla stoličku a posadila sa. Až potom sa na ňu pozrel. „Idalaine,“ oslovil ju. „Mal som obavy, že neprídete.“

„Po takom milom pozvaní?“ Z očí jej sršalo opovrhovanie, no ani to neovplyvnilo jej do detailov vyšperkovaný

zjav. Krátke vyfúkané vlny lemovali jej strohú tvár. Líčenie mala decentné, perlové náušnice ladili s náhrdelníkom, ktorý jej odpočíval vo výstrihu. Iba výrazný rúž udieral do očí. Nehodil sa jej. „To by som si nedala ujsť.“

Alfred po incidente v lese prehľadal dom. Vlastne by ho skôr prekvapilo to, keby nenašiel nijaké odpočívacie zaradenie alebo kameru. Idalaine bola opatrná. Alfredova ochranka robievala kontroly v dome a zariadenie v jedálni si nevšimla. Musel sa do pátrania vložiť samotný Alfred, až vďaka tomu mu padla do rúk kamera, ktorú nastražila Hallie.

Idalaine by pochválil, keby nenarušila súkromie jeho rodiny. Na jej mieste by tiež umiestnil kameru do jedálne. Ľudia si pri jedle nedávali pozor na ústa. Viedli plodné konverzácie, vďaka ktorým sa toho o nich dalo veľa dozvedieť. Idalaine mala jeho rodinu nepochybné dopodrobna preštudovanú. Poznala ich slabé i silné stránky, či niektoré hrôzostrašné tajomstvá. Vedela o Lilian, čím držala v šachu Adu. Za normálnych okolností, a nebyť toho, že je to Gregoryho sestra, by si koledovala o rozsudok smrti.

Pozval ju s Hallie cez kameru v jedálni všetko prediskutovať do kaviarne.

„Žiadal som o stretnutie s vami obomi,“ podotkol Alfred a obzrel sa na dvoch mužov v oblekoch, ktorí stáli pri dverách. So slnečnými okuliarmi a so slúchadlami v ušiach budili pozornosť a znepokojenie, čo spôsobilo, že dvaja zákazníci odišli. Alfred si tých mužov pamätal z lesa.

„Violet, bohužiaľ, nepríde,“ tľoskla jazykom. „Môžeš sa rozprávať so mnou a ocenila by som, keby to prebehlo rýchlo a bezbolestne. Nech ti nenapadne niečo hlúpe. Vonku mám ďalších mužov.“

„Chcem, aby ste s Hallie boli v bezpečí, preto som vás sem pozval. Niektoré veci ste si zle vysvetlili...“

„Pochybujem,“ odporovala mu arogantne, no nedal sa rozhodnúť, aj keď nemal rád prerušovanie. „Práve naopak. Objavili sme špinu, ktorú si sa snažil zakopať. Urob nám obom láskavosť a odpusť si pekné reči, na mňa neplatia. Zahrávať sa s mojou rodinou ti neprejde, o to sa postarám.“

Alfred sklonil hlavu. Predpokladal, že to s ňou bude náročné. Bola neústupčivejšia, ako čakal. „Nie je nijaké my a vy. Nejdem proti vám. Všetko, čo som robil, bolo v záujme našich rodín. Netušíš, čoho sa Gregory dopustil.“

Tentoraz si udržala opovrhujúcu masku a nestratila trepezlivosť ako v lese, keď spomenul Gregoryho. Dôkaz, že ju nahneval, sa odrážal v jej pevne stisnutých perách. „Aké nechutné. Viniť za svoje chyby mŕtveho.“

„Nie je to tvrdohlavosť, ktorá mi nedovoľuje pripustiť si zlyhanie, je to fakt,“ pokračoval mierne. „Gregory nás uvrhol do tohto šialenstva tým, čo vykonal. Pochybil som jedine v tom, že som mu dôveroval, keď sme utiekli zo základne. Vtedy mi klamal. Vzal odtiaľ niečo, čo mu nepatrilo, a rozzúrili vedenie. Odhalil som to neskoro. Už sa nedalo nič robiť. Mohol som akurát zmierniť škody a modliť sa, že nás nedostanú všetkých.“

Idaline si ho premerala s prižmúrenými očami a prekrižila si ruky na hrudi. Nie pevne, nepôsobilo to ako obranné gesto. Znudene si ťukala ukazovákom po lakti. To, čo jej povedal, ju nezasiahlo, takže pravdepodobne vedela viac, ako predpokladal. „Musím uznať, Alfred. So slovami ti to ide, lenže nič, čo povieš, nezmení skutočnosť. Môj brat, jeho žena a syn sú mŕtvi a ty si sa postaral o to, aby ich celý svet vnímal ako oddaných nasledovníkov Čiernej ruže. Nezáleží na tom, aký podiel viny má na tejto situácii Eugen, zachoval si sa ako podliak. Pošpinil si váš vzťah.“

„Tiež by si to urobila, keby si nemala na výber. Mohol

som hrať s nimi či proti nim. Lenže ak majú v hrsti život tvojich detí, hranica toho, čo je odpustiteľné, sa posunie tak veľmi, až akékoľvek zábrany miznú. Pri timbletonskom masakri sme mohli umrieť všetci, alebo mohol zomrieť len Gregory a Zain. Vybral som si to druhé. Keby sa to netýkalo Jacoba, odídem na druhý svet s Gregorym, aj tak sme si vždy mysleli, že umrieme v službe po boku toho druhého, ale prečo by mal niešť následky za Gregoryho sebeckosť práve môj Jacob? Všetky naše deti? To, že vtedy nechali nažive mňa, nebola láskavosť, ale trest. Keby som sa neriadil tým, čo požadujú, musel by som sledovať, ako mi jeden po druhom umierajú členovia rodiny. Možno potom, keď by som trpel dostatočne dlho, by ma milosrdne zabili.“

„Nemusíš sa so mnou deliť o srdcovúce historky,“ schladila ho nedotknuto. Znepokojovalo ho, že nedala najavo hlbšiu emóciu. Pôsobila chladne ako agenti vytrénovaní v MOZ. V podstate ho zrkadlila, čo nebolo dobré. A obzvlášť to nebolo dobré pre Hallie. „Nevyvoláš vo mne súcit. Kedysi som dúfala, že trpieť ťa prinútim ja a Violet, ale v podstate nezáleží na tom, kto sa postará o to, že budeš žiť v pekle.“

Nechcel si pripustiť, že Idalaine mala rovnakú krv ako Gregory. On bol zasnívaný dobrák, aj keď ho v MOZ okresali tréningom a prinútili ho robiť veci, ktoré sa mu priečili. Preto od neho Alfred nečakal klamstvá a zradu, preto sa udial timbletonský masaker. Priveľká dôvera ho zaviedla do slepej uličky. Idalaine dávala otvorene najavo pochybnú povahu. V tieni takejto ženy vyrastala Gregoryho dcéra. Z Violet nemal nikdy dojem, že by bola zlá, zdala sa mu stratená. Často mal v jej prítomnosti pocit, ako keby reagovala inak, než v skutočnosti chcela. Sebaovládanie mala vycibrené na sto percent, nepochybné pod Idalaininým dozorom.

„Domnieval som sa, že pre Hallie je prvoradá pravda,“

odvážil sa odpovedať vo viere, že ju prinúti urobiť chybu a odhalí mu zo seba viac. „Ale ty si iná. Nezáleží ti na tom, čo urobil Gregory. Odmieťaš akékoľvek iné alternatívy než tie, ktorým si sa oddala. Žiješ z nenávisti k mojej rodine a predstava, že by som mal pravdu, ťa rozčuľuje.“

Napravila si svetloružové sako a pod stolom si prekrižila nohy. Obdarovala ho prefíkaným úsmevom. „Opatrne, Alfred. To, že som otvorená vyjednávaniu, neznamená, že ma môžeš urážať.“

„Sme na rovnakej strane. Nedovoľ nenávisti, aby ti zatieňila úsudok. Nechcem, aby sme boli nepriatelia.“

„Zatiaľ si neurobil nič preto, aby sme nimi neboli,“ oznámila mu, akoby diskutovali o nepodstatnej obchodnej transakcii.

Alfred to vzal ako šancu, vedel, že sa musí lepšie predať. „Čo odo mňa požaduješ ako uistenie? Ako si môžem získať tvoju a Hallinu dôveru?“

Nebadane našpúlila ústa a zaťukala nechtami po stole. Vstala, napravujúc si sukňu. „Prekvap ma.“

„Dovolíš mi potom porozprávať sa s Hallie?“ spýtal sa, keď odchádzala. „Je to dôležité.“ Idalaine neobmäččil, ale Hallie, aj keď ju zmanipulovala, bola rozumnejšia. Už v detstve v sebe ukrývala Pearlinu dobrosrdečnosť a Gregoryho naivitu. Idalaine to v nej nemohla všetko potlačiť. Dúfal v to. Stačilo by mu, keby ju zneistil, keby sa zamyslela nad tým, že veci nie sú čierno-biele a jej nenávisť neochráni živých a nespasí mŕtvych.

Pri prázdnom stole sa zastavila a otočila. „Vieš, čo je nezvyčajné? Predtým som ti povedala, že som našla Jacoba, ale ani raz si sa naňho nespýtal. Čakala som, že budeš žobrat' o informácie, nie o moju dôveru. Takmer to pôsobí, akoby ťa tvoje najstaršie decko nezaujímalo a pritom si pred

chvíľkou bedákal, aké je nespravodlivé, že deti trpia za hriechy rodičov.“

Postavil sa, na čo zareagovala jej ochranka siahnutím po zbraniach za opaskom. Nepriblížil sa k nej, chytil sa stoličky. „Nesprávne si ma pochopila. Samozrejme, že chcem svojho syna, ale zmieril som sa s dvomi skutočnosťami. Po prvé viem určite vďaka tvojmu postoj, že by si mi o ňom neposkytla informácie. Dosiahli by sme iba to, že by som sa ponížoval a ty by si sa na mne zabávala. A po druhé môj Jacob sa zatiaľ nemôže vrátiť domov. Ak si ho našla, je buď s tebou, alebo si ho skryla. A to znamená, že ho nemá MOZ, čo pokladám za prvoradé. Je v bezpečí a oni majú o jednu výhodu menej.“

Nadvihla obočie. „Predpokladáš, že so mnou je nejaký Zivak v bezpečí? Zaujímavé.“

„No tak, Idalaine,“ nechcene na ňu použil tón, aký používal na deti, keď ich napomínal, „nie si taká hlúpa, aby si mu niečo urobila. Teraz si síce v mylnej domnienke, že som tvoj nepriateľ, ale ver mi, keby som ním bol naozaj, pocítila by si to. Nepreháňaj to so zaslepenosťou, nech náhodou nezakopneš na svojej pomstychtivej ceste k víťazstvu. Ako som povedal, keď ide o životy našich detí, to, čo je neodpustiteľné, stráca význam. Nebudem brať ohľad na to, kto si, ak im ublížiš.“

„Iné od teba ani nečakám.“

Zaťal nechty do stoličky. „Hovorím aj o Hallie, nielen o mojich deťoch.“

Zatvárala sa pobavene. „Nárokuješ si Gregoryho dcéru?“

„Ty si na ňu stratila nárok v momente, keď sa dostala do Čiernej ruže. Gregoryho by to zničilo. Možno je dobre, že tu nie je, aby to videl.“

Tým jej zmyl z tváre stopy po výsmechu. Počastovala ho

pohľadom ostrým ako britva, no neušlo mu, ako sa natrhla jej chladná vypočítavosť.

Dobre, tak by to malo byť. Presvedčil sa, že nebola úplná sociopatka, a aj keď sa v nej obavy o neter skrývali kde-si veľmi hlboko, boli tam.

Sadol si a dopil studenú kávu. Idalaine odišla a on si pod stolom prekrížil nohy. Zapozeral sa z okna na odchádzajúce autá.

Pre Gregoryho mohol urobiť jedinú vec.

Ochrániť Hallie.

Aj keby to malo byť pred ňou samotnou alebo pred Idalaine.

1

S výkrikom sa preválím z postele na zem a zamotám sa do káblov, ktoré ma tak omínajú, že sa panicky rozožem. Niečo ma tlačí a ťahá, kolenami sa oškriem o koberec. Keď sa narovnam a podopriem dľaňami, konečne sa zbavím káblov a vytrhnem si z ohybu lakťa infúziu. V ušiach sa mi rozozvučí otravné pípanie.

Dychčiac sa rozhliadnem po izbe, či sa náhodou môj sen s vláknami nepreniesol do reality.

Nijaké pavučiny, iba povedomý krémový gauč, povedomé saténové závesy pred oknami a povedomé komody.

Štuchnem do tlačidla predlžovačky, čím vypnem jačiace prístroje. Miestnosť sa ponorí do ticha.

Odhriem si zo spoteného čela vlasy a opriem sa chrbtom o posteľ, pričom pocítim v spodných partiách tlak. Vyhrniem si nočnú košeľu a do krku sa mi vytlačí žľč, keď uvidím hadičku. Pohľadom smerujem po nej k prázdnuému priesvitnému vrečku.

Nebudem panikáriť. Nič sa nedeje...

Nie, niečo sa deje.

Zdvihnem ruku bez sadry, zatočím zápästím aj plecom, pomykám prstami. Nebolí ma to. Ani len chabá ozvena po nepohodlí. Hýbe sa mi trochu ťažšie a v nohách mi brní, ale zmizli mi z kože stopy po Adinom útoku. Zaškŕka mi v bru-

chu. Pri striktnom nízkosacharidovom stravovaní zriedkavo pociťujem hlad. Prejavuje sa zväčša bolesťou hlavy a slabosťou, vtedy viem, že sa musím najesť. Takýto odporný krč som dávno nemala.

Postavím sa a ignorujem pritom hadičku, ktorá zo mňa trčí. Pri predstave, že by som ju vybrala, ma oblieva pot. Zatmie sa mi pred očami a skončím čiastočne usadená na posteli.

Opatrne sa otočím, sklznem zadkom naspäť na koberec. Zavriem oči.

Tie vzápätí otvorím, keď mi vyskočí v myšlienkach desivá spomienka.

„Už s nami viac nebudeš vydrbávať!“ zasyčala Adaline a sotila ma zo schodov.

Nasajem do seba vzduch a zatnem si prsty do stehien. Nedusím sa hlinou, ale úzkosťou. Úzkosť je v poriadku, tá ma nezabije. Ada bola vždy zákerná sviňa, stratila som pri nej obozretnosť a takmer ma to stálo krk. Neobetujem jej zdravý rozum a odhodlanie.

Takú radosť jej nedoprajem.

Adalinine pomstychtivé chůtky však nie sú jediný problém. Prečo by som to mala mať jednoduché?

Zovriem si hlavu a nechty si zaryjem do lebky. Na jazyku sa mi zbiera kyslá chuť zúfalstva.

Ida sa dohodla s Joy, ktorá v priamom prenose hodila zranenia, čo som utržila od zivakovskej princezničky, na Cartera. Postarala sa o vyšetovanie Blueoak Lab, aby očistila svojho otca. Celému svetu odhalila, že som bola v Čiernej ruži a že Carter vraždí dievčatá z Charlesovej univerzity.

Skrúti sa mi žalúdok.

Môj a Idin plán zlyhal. Alfred, Logan a Adaline vedia, kto som. Zistili to skôr, ako som našla pravdu o smrti rodiny.

A Brooks...

Nahlas zaplačem.

Brooksa som zradila a ťahala za nos dovtedy, kým toho nemal dosť. Keď mu Alfred alebo Logan prezradia, kto som, zlomí mu to srdce.

Stanem sa týraným dievčatkom z jeho minulosti, voči ktorému prechovával výčitky, ale ktorému nemôže odpustiť chyby v prítomnosti.

Dvere izby sa rozrazia, na čo sa strhnem a utriem si slzy. Zvláštne, že nebolo zamknuté. Poľavil Idin hnev?

Dnu vpadne Markus a takmer sa potkne o vlastnú nohu. Skončí na kolenách. „Violet!“ zvolá s úľavou. „Violet! Bože, Violet!“

„Nepokladala som ťa za náboženský typ,“ podotknem pobavené, ale keď sa roztrasie, pobavenie ma prejde. „Pláčes?“

Vytrčí ukazovák. Máva ním zhora nadol a fňuká. „Ty... ty... ako si mohla... nechať ma tu s ňou... Violet!“ zakvíli a zloží sa čelom na koberec.

Jeho emotívna reakcia je pre mňa natoľko šokujúca, až mám podozrenie, že Ida na mňa skúša mätúci experiment, lebo je zvedavá, ako zareagujem v novej situácii. Neviem si však predstaviť, ako by Markusa dotlačila k slzám. Nový dron si už kúpil a keď mu minule núkala dovolenku v exotike, skoro sa zadrhol kolou.

Prichytím sa posteľe a vstanem pomalšie, aby sa mi nezakrútila hlava. Trochu sa rozkročím, hadička medzi nohami ma irituje.

Dvere vyplní Jarkova dvojmetrová postava. Unavené oči má sčervenané, pod nimi vačky a na brade mu rastie strnisko pretkané striebornými chlpmi. Štyrmi krokmi preklenie vzdialenosť a zovrie ma v náručí.

Rozpačito ho potľapkám po pleci. „Aj ja ťa mám rada.“
Schytí ma za ramená. „Ako sa cítiš?“

„Vyspato,“ odpoviem pravdivo a strasiem ho. Pre zmenu som nemala nočnú moru o tom, že ma Adaline zakopáva, no môj podivný sci-fi sen tiež nebol ktoviečo. Aspoň som zahliadla ockovu tvár a na okamih som sa cítila ako doma.

„Bodaj by si nebola vyspatá!“ Markus sa pozbiera. Pouťiera si oči do rukáva károvanej košeľe. Prejde ku mne a drgne ma. „Máš šťastie, že si sa prebrala, inak by som ťa zaškrtil. S Idou sa to nedalo vydržať. Preplatíš mi minimálne mesiac psychickej ujmy!“

Pokrútim hlavou. „Čo prosím?“

„Drahá!“ teta ma osloví s takou razanciou, až sa myknem a vzápätí sa automaticky skrčím. Som v pomykove, znie zúrivo a zároveň unavene aj neveriacky. Nechápem, ako sa dá vložiť do jedného zvolania toľko protichodných emócií. Ak k tomu pripočítam, že hodnoty tetinej empatie sa pohybujú niekde na škále januárových teplôt...

Vystriem sa a poťahám si nočnú košeľu. Nech sa deje čokoľvek, musím to zvládnuť s gráciou. „Áno?“ Od zdeseňa mi podskočí hlas, čo je jasné znamenie, že s gráciou mi to nevyšlo.

Teta si položí dľaň na hrud' a od úľavy si vydýchne. Postrehnem na nej ďalšie odchýlky. Perfektne vyfúkané vlny, ktorými sa bežne pýši, nie sú také perfektné a potrebovali by zafarbiť. Okolo úst jej vystupujú výraznejšie vrásky, z čoho súdim, že viac ako mesiac nenavštívila kozmetický salón. Tiež jej chýba obľúbený rúž.

Som z nej maximálne vykoľajená. „Teta, si v poriadku?“

„Ida je v poriadku, to ty si tá, kto nebol v poriadku!“
Markus rozhodí rukami. „Mysleli sme si, že sa nepreberieš. Vyše mesiaca si bola tuhá ako mŕtvola.“

„Mesiaca?“ Posadím sa na posteľ a upriem zrak na te-
tu. „Mesiaca?“

Pery skrčí do linky a prikývne.

Za jej chrbtom sa objaví muž. Je o hlavu vyšší od te-
ty, čierne vlasy má stiahnuté do chvosta. Jednu ruku skrý-
va vo vrecku džínsov, druhou mi mávne na pozdrav. Na zá-
pästí sa mu ukáže tetovanie listov. „Ahoj, Hallie, som rád,
že si hore.“

Toto je zrejme ďalší sen. Musí byť.

Inak nemám vysvetlenie na to, že vidím Jacoba Zivaka.